

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

VEȘNICIA SCRITORULUI

DOMNIA CEFELOR DE TAUR

Fi de câte ori stau de vorbă cu tineri școlari — și faptul se petrece destul de des — îmi fulgeră prin minte fraza: „Ne îndreptăm spre o domnie a cefelor de taur și a chipurilor bucălate”.

Librăriile, anticăriile, bibliotecile nu sunt frecventate de școlari, între 12 și 18 ani, tinerii se mărginesc la răsfoirea grăbită a manualelor școlare, din care ciugulesc ceva pentru a face oarecum față întrebărilor profesorilor, și se simt foarte mulțumiți cu aceasta.

Nici o pasiune pentru literatură, pentru știință, pentru arte.

Am asistat cu un an în urmă, la un examen de bacalaureat. Din douăzeci de candidați unul singur pretindea că citise *Viața Românească* și susținea că această revistă apare la... Craiova. Bolintineanu era confundat cu

Alecsandri și Bălcescu cu... Andrei Mureșanu. Din aceiași douăzeci de candidați nici unul nu vizitase o expoziție de pictură, nici unul nu intrase într-o sală de concerte, în schimb fiecare știa pe de rost palmaresul lui Max Schmelling, al lui Max Baer, al lui Joe Louis. Fiecare știa din gazetele sportive, cumpărate zilnic, de câte ori „Viforul Dacia” a învins „T.G.R.” și pentru ce „F.C. Rapid” a învins la ultima întâlnire echipa „Macabi”.

Neîndoios „ne îndreptăm spre o domnie a cefelor de taur și a chipurilor bucălate”.

Sportul este bun când nu devine modă.

Educația sportivă a tineretului este necesară numai în măsura în care nu împiedică cealaltă educație.

Bucurați-vă creștini,

Hristos a înviat!

Este bine ca trupurile oamenilor de mâine să fie sănătoase și pline de vigoare.

Dar istoria, din care se pare că mulți nu vor sa tragă nici o învățătură, ne arată că nu acele

Zaharia STANCU

5 martie 1939

(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

VERSETE DIN BIBLIE

Mărturisiți-vă unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului. (Iacov 5:16)

Iar Dumnezeu meu va împlini toată lipsa voastră după bogăția Sa, cu slavă, întru Hristos Iisus. (Filipeni 4:19)

Atunci vei afla desfătarea ta în Domnul. (Isaia 58:14)

Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. (Matei 28:19)

Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor. (Matei 18:20)

Acesta este Trupul Meu care se dă pentru voi; aceasta să faceți spre pomenirea Mea. (Luca 22:19)

Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. (Filipeni 2:11)

Căci noi ai lui Dumnezeu împreună lucrători suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. (Corinteni 3:9)

Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui. (Apocalipsa 22:12)

Bijuterii vitale

LA PAȘTI de George COȘBUC

Prin pomi e ciripit și cânt,
Văzduhu-i plin de-un roșu soare,
Și sălcile-n albă floare –
E pace-n cer și pe pământ.
Răsuflet cald al primăverii
Adus-a zilele-nvierii.

Și-un vânt de-abia clătinitor
Șoptește prin văzduh cuvinte:
- E glasul celor din morminte
E zgomotul zburării lor!
Și pomii frunțile-și scoboară,
Că Duhul sfânt prin aer zboară.

E liniște. Și din altar
Cântarea-n stihuri repetate
Departă până-n văi străbate –
Și clopotele cântă rar:
Ah, Doamne! Să le-auzi din vale
Cum răd a drag și plâng a jale!

Pe deal se suie încetșor
Neveste tinere și fete,
Bătrâni cu iarna vieții-n plete;
Și-nceț, în urma tuturor,
Vezi sovâind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână.

Și cât e de frumos în sat!
Văzduhu-i tăcuți din vale
Și doi de se-nvălănesc în cale
Își zic: Hristos a înviat!
Și râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare

Biserica, pe deal mai sus,
E plină astăzi de lumină,
Că-ntreaga lume este plină
De-același gând, din cer adus:
În fapta noastră ni e soarta
Și viața este tot, nu moartea.

Ah, iar în minte mi-ai venit
Tu, mama micilor copile!
Eu știu că și-n aceste zile
Tu plângi pe-al tău copil dorit!
La zămbet cerul azi ne cheamă –
Sunt Paștile! Nu plânge, mamă!

SECRETUL LUI IOAN PAUL AL II-LEA

În filmul autorului și regizorului german Gero von Boehm „Carol Wojtyła - secretele unui Papa”, consilierul președintelui SUA Jimmy Carter, Zbigniew Brzezinski spune: „Când vorbeam cu Carter, el era mai mult un lider religios, când însă vorbeam cu Papa, aveam în față un om de stat”. Directorul CIA William Casey îl informa în permanență pe Papa, care și prin suferințele trăite în timpul ocupației militare naziste și comuniste, înțelegea mai bine situația celor ajunși în robie, decât serviciile secrete.

Mihail Gorbaciov, după ce l-a cunoscut personal, l-a impresionat profund, i-a devenit prieten și-l vizita lunar, e de părere că el a fost necesar. Fără cel care amenința că se reîntoarce în țară în cazul unei invazii militare sovietice, n-ar fi fost „Solidaritatea” și fără această organizație a muncitorilor liberi, Perestroica ar fi fost inima-ginabilă. Dictatorul comunist Wojtech Jaruzelski recunoaște ca i-au tremurat genunchii când l-a auzit pentru prima oară pe concetățeanul său din Roma și a făcut totul să nu revină pe nepută masă în Polonia. Reacția Moscovei, a „treia Romă”, a fost pe măsură.

Structura rațional-politică a filmului este completată de discuțiile Papei cu grădinarul său, jucat de Mario Adorf.

Toate fac plauzibile drama și secretul urmașului lui Sf. Petru. Totul începe cu

Prof. dr. Viorel ROMAN

consilier academic la Universitatea din Bremen

(continuare în pag. a 2-a)

Statutul românilor vis-a-vis de statutul minorităților

Acă de la sosirea lor în zona Dunării mijlocii, maghiarii s-au suprapus, dând la o parte, popoarele

De la început, românii din zonă i-au primit cu bunăvoință, încercând să supraviețuiască împreună. Le-au dat facilități, le-au dat fetele în căsătorie, dar pământul și l-au luat cu forța, peste cel primit de zestre ca miri.

După ce ne-au luat pământul și libertatea, ne-au confiscat și limba și-au mai încercat să ne conștie și trecutul - istoria, fără a reuși pe deplin. Atât cât au stăpânit ca minoritari Transilvania, au ținut poporul român în „selavie”, fără drepturi minimale. Ulterior au fost obligați de lupta liderilor transilvăni să mai cedeze, câte o fărâamă din cele solicitate.

Dar a rămas, discriminarea în limbă, în scriere, în biserici, în armată, în școli, în averi, în..., în..., etc....

Chiar și după 1 dec. 1918, când Transilvania a revenit în România, ei și-au păstrat privilegiile: prin averile deținute, prin posturile cheie din Transilvania (notari, biserici, școli, întreprinderi, etc.). în virtutea inerției, continuau să fie cei mai influenți în

Ștefan TARJOC

(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 4 (146)

ADRESA INTERNET
<http://www.geocities.com/magazinmr>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

DOMNIA CEFELOR DE TAUR

(urmăre din pag. 1)

popoare care au avut, mulțumită educației lor pur sportive, picioare de cal sprinten și cefe de taur puternice, au învins, ci acelea care au dat o deosebită atenție frunții omenești și sufletului omeneș.

Sparta a lăsat omenirii amintirea vesteii ciorbe negre și a unor corturi în care se dormea pe bolovani. Atenienii au dăruit omenirii scrieri și opere de artă nepieritoare.

Artiștii, scriitorii, savanții, nu s-au recutat niciodată dintre tinerii cu cefe de taur, ci dintre ceilalți, care au întârziat ore lungi de noapte cu ochii pe paginile unui text, cu mintea încordată pentru dezlegarea unei probleme, pentru descoperirea unui adevăr.

De ce asistăm neputincioși la o atât de înfrustrătoare stare de lucruri ?

Generațiile care se ridică sunt sufletește uscate.

Pregătim trupuri sănătoase și minți strănte.

Pregătim obraji buclăți și ochi orbi.

Pregătim picioare sprintene și guri care vorbesc impleticit și vulgar.

Pregătim cefe de taur și inteligențe de berbec.

De câte ori vorbesc cu un tânăr școlar, îmi amintesc cu durere cuvintele: „Ne îndreptăm spre o domnie a cefelor de taur și a chipurilor buclăte”.

Ne îndreptăm !

Poate ar fi momentul să dăm alt curs drumului pe care alunecă tineretul...

SECRETUL LUI IOAN PAUL AL II-LEA

(urmăre din pag. 1)

13 mai 1981 când Mehmet Ali Aga trage cu pistolul și îl rănește grav în fața camerelor TV din Piața Sf. Petru. Este ziua prezisă de Sf. Maria în prima apariție de la Fatima din Portugalia în 1917. De atunci se știe de atentat și de căderea comunismului în Europa. Ioan Paul II l-a vizitat pe Aga în dec. 1983 în celula și l-a iertat. (Atentatorul turc va publica în curând o carte.) Papa era convins că datorază viața Sf. Maria și după salvarea sa miraculoasă considera ca datoric, lupta împotriva asuprii comuniste din „Lagărul” din spatele Cortinei de Fier.

Ioan Paul II este jucat în film de Michael Mendl și reamintește de Anthony Quinn în rolul unui Papa din Ucraina, „In the Shoes of the Fisherman”, USA 1968. Benedict XVI continuă opera marelui său predecesor. Numirea cardinalului Joseph Zen Ze-Kiun din Hong Kong a generat reacția negativă a Partidului Comunist Chinez.

România îi sunt recunoscătoare lui Ioan Paul II pentru căderea Cortinei de Fier, neuitata sa vizită la București în mai 1999 și perspectiva revenirii în Europa. Toate aceste considerente fac ca acest film documentar-artistic să merite să fie văzut nu numai de cei interesați în comunism.

Statutul românilor vis-a-vis de statutul minorităților

(urmăre din pag. 1)

orașele din vest, acolo unde erau și mai sunt majoritari, cât și în orașele unde sunt minoritari, dar totuși cu pondere importantă: Târgu Mureș, Cluj, Oradea, Satu - Mare și altele.

Imediat după 1947 au început să dețină posturile de bază chiar și în alte zone ale țării: în partidul comunist, în armată, în securitate, în justiție, până și în C.A.P. - uri și alte întreprinderi comerciale.

Ei dominau comerțul României alături de alte minorități mai pașnice.

În perioadele de „cote”, de crize materiale în orașele Transilvaniei, nu primeai un produs deficitar dacă nu știai să-l ceri în limba maghiară.

Deși în perioada ceaștă s-au făcut unele „mișcări” pentru a diminua, această stare de lucruri (mai ales în apărare și interne ca și la repartizarea absolvenților în teritoriu), în nici un caz nu s-a ajuns la discriminarea populațiilor minoritare, ci doar la diminuarea privilegiilor lor de secole.

Chiar și azi, unii reprezentanți ai acestei etnii, cer de șaisprezece ani drepturi, dar care se pot citi - privilegiu.

Dacă timp de secole secuii în bisericile maghiare (sau cele dominate

de aceștia) aveau în posesie păduri, pământuri, clădiri, acum ei le-au cerut și le-au primit în proprietate.

Ceea ce nu le-a acordat imperiul Habsburgic și statul maghiar în trecut (decât ca posesie: ex. compozitorii), statul român șantajat sau prostit le-a dat în proprietate. Dar nu se mulțumesc cu atât, acum vor și rapt teritorial în proprietate, așa numita autonomie teritorială secuiască. Apropos... maghiarii la recensământ s-au declarat secuii doar câteva sute (din interes politic ca prin pondere să justifice scoaterea din constituție a înscrisului de stat național - tot cu gândul la federalizarea României).

De fapt care este statutul altor naționalități din Europa, unde vrem să intrăm? Nu e, nici statut teritorial, nici autonomie culturală, ba mai mult - conviețuirea etnică de la noi e dată ca exemplu altora. Atunci!! S-a văzut că suntem toleranți și vor să vadă până unde putem merge cu toleranța și prostia.

Credem că s-a ajuns prea departe și propun să le acordăm de aici înainte doar drepturile minorităților din Spania, Franța sau Ungaria.

Un document rarism

Prin amabilitatea domnului Marcel Shapira, Suveran Mare Comandor Ad Vitam al Supremului Consiliu Masonic Român, am intrat în posesia textului sentinței de condamnare a lui Iisus, reproducă în lucrarea „Amintiri despre Badea Cârțan”, semnată de Stroe Stroescu. Mulțumindu-l domnului Shapira - care este deținătorul unei impresionante biblioteci de cărți rare - reproducem în continuare textul menționat.

SENTINȚA DE CONDAMNARE A LUI IISUS

Pentru VOI cei uitați, mă voi îndrepta și eu tot către Dumnezeu, rugându-L să-mi ajute: Căiturile, vino cu mine, în Mănăstirea Simancas, găsim acolo cea mai strălucită bibliotecă și arhivă spaniolă.

Drumul azi nu mai este anevoios, trenul ne duce până la Valladolid.

Azi - și de vreo sută de ani încoace - putem și noi profanii cerceta cea bibliotecă, multă vreme folosită numai de Frații Jezuiți, care au întemeiat-o.

Între giuvaierurile ei, iată un pergament păstrat cu multă îngrijire, sub geam gros.

„Noțiia” ne spune despre el că a fost găsit printre ruinele unui Templu din Aquile, din țara și munții Abruzzilor tăinuit și apoi uitat într-un sul de fier. Carol Quintul, ca să-l capete, a plătit mulți arginți grei și l-a adus aci, în biblioteca mult iubită și mult înzestrată de el.

E greu de citit textul acesta, un amestec Chaldeo-Ebraic, dar s-au găsit alții mai pricepuți ca noi; iată: e o traducere în care putem citi sentința de condamnare a Domnului nostru Isus Cristos.

Placă de la mijlocul secolului al X-lea, Muzel Metropolitan

VERDICTUL lui Pontius Pilatus lăscător în Teara Galileei-de-jos cu așa cuprins: În anul al XVIII al lui

Tiberius Caesar Împărat Roman și Monarh neinvins al Universului

În Olimpiada CXXI și în anul de la creația Lumii, după calculele

Ovrelor MMMMDLXXXVIII, După Imperiul

Roman LXXIII și după captivitatea

Babyloniei CDXVII

Pontificiul Roman Lucius Pesinus Mucius Sanricus. Proconsul al

neinvinsului Valerius Palestinus, Guvernatorul

ludעי, fiind Consuli, și Flavius Quartus, fiind Regent și

Guvernator al orașului Ierusalim;

Pontius Pilatus fiind Guvernator al Galileei-de-Jos

Ana și Caiafa Patriarhi și Mari Preoți Aleo Maclus fiind pazitor al Templului

și Quintus Cornelius Sublimus și Sextus Pompilius Rufus fiind centurioni

ai Consuliilor romani La XV Mart

EU, Pilatus Pontius, reprezentantul Imperiului Roman

în acest palat Larchii, rezidența noastră ca Pretor

judec și condamn judec și condamn

la pedeapsa cu moarte pe Jesus, numit Chrestus Nazarenus,

din țeara Galileia, om de lege Mozaică, sedișos contra

Marelui Împărat Tiberius Caesar și, în urma mărturisirilor mari și ponderoase ale poporului

DECID ca el să moară pe cruce ca culpabil de a fi adunat oameni bogați și săraci

de a fi provocat tumulte în toată Galileia, dându-se în mod fals:

drept fiu al lui Dumnezeu (IEHOVAH) și

în mod fals ca Rege al Ierusalimului (al lui IZRAEL)

ameninșând cu ruina Ierusalimul și Imperiul Sacru,

refuzând tributul lui Cezar îndrăznind să intre în Triumf

urmat de mulțime care purta în mâini dafini,

intocmai ca un Prinț în orașul și în Templul Divin

Pentru aceste cuvinte

ORDON centurionului meu Quintus Cornelius de a plimba prin orașul Ierusalim, împreună cu doi omorători, pe Iesus Chrestus, legat și îmbrăcat cu purpură și cu o coroană de spini, ducându-l și crucea în spinare, pentru ca să slujească de exemplu răufăcătorilor.

Toată această ceremonie va eși pe poarta numită Antonina și va merge până la muntele Calvarius unde după ce va fi răstănit pe cruce întepenit între doi ueigași, corpul său va rămâne expus ca spectacol.

Se va scrie pe cruce următoarea inscripțiune în limbile ebrece, greacă și latină

În ebrece: Alois Olisidu

În greaca: Iesus nazarenos și

În latină: Jesus Nazarenus

De asemenea ORDONĂM

La tot poporul bogatilor și săracilor, să nu îndrăznească să se opună acestei sentențe sub pedeapsa de a fi judecat ca răzvrător contra IMPERIULUI.

Au confirmat această sentință

Pentru cele XII triburi ale lui Izrael: Daniel Robani, fariseu

Iohannes Zorobabel

Lean

Rafael Robani

Izabec

Precidam

Pentru Imperiul Roman: Lucilius Sextilius și

Amostrus Silius

Pentru gentiles (oamenii streini):

Montan

Elias Kopel, cărturar (= greffer-scriitor)

Trimișându-se o astfel de Lespede

Celor XII triburi.

Da, așa grăește area „sentență”, că a răzvrătit

bogați și săraci, că a refuzat tributul lui Caesar, că a intrat în Ierusalim în triumf ca un Prinț (călare pe un biet măgar).

Și câte altele.

Ast-fel de sentințe ridică și cinstesc pe cei condamnați, la culmi nemăsurat de înalte, cum nu ar putea-o face cea mai strălucită achitare.

Vorbe memorabile

Trisprezece ani de închisoare... Aveam doar o hainuță de pușcăriaș. Ne dădeau o zeamă chioară și mămăligă friptă. M-au bătut... M-au arestat acasă. Nici nu țin minte anul... Cînd m-au anchetat am leșinat din bătaie. Iacă că n-am murit ! Am stat la Interne trei ani. Am fost după aceea la Jilava, la Ocoela Mari și pe urmă la Aiud. Eu mă mir cum mai sint aici. De multe ori îmi doresc să mor. Am avut mereu lașitate de-a nu avea curajul să mă sinucid. Din motive religioase... Trisprezece ani ! Nu pot să povestesc tot ce-am suferit pentru că nu pot să ofensez poporul român spunîndu-i că în mijlocul lui s-au petrecut asemenea monstruoșități.

Petre TUȚEA

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Înalt Prea Sfinția Sa Nicolae Corneanu, dr. Nicolae Corneanu, Mitropolit al Banatului, m-a primit într-o zi de început de primăvară, dis-de-dimineață, să stăm de vorbă. Sunt rare întâlnirile la care cel intervievat își toarnă suflul lui în suflul tău, ajutându-te să poți vedea îngerii. Înalt Prea Sfinția Sa face parte din acei foarte rari slujitori ai Domnului Dumnezeu care prin credință fermă și blândețe creștină te convinge să crezi că numai Dumnezeu este Creator.

Despre oameni ca Înalt Prea Sfinția Sa, spunea Bergson că respiră creștinism. Iată de ce la despărțire, i-am mulțumit mai ales pentru felul în care m-a convins că “Iisus Hristos este eternitatea care punctează istoria”.

(urmăre din numărul trecut)

T. Tolst

Înalt Prea Sfinția Voastră, după felul în care mi-ați vorbit în rândul trecut despre Andrei Șaguna, la cât am citi eu despre Andrei Șaguna, mă întreb de ce Biserica Ortodoxă Română nu l-a canonizat ?

Cineva pe care Biserica îl decretază sfânt nu este doar un bun creștin sau un bun organizator sau aparținător al Bisericii, ci un om căruia Dumnezeu îi acordă un har deosebit, care să-i dea puteri supraomenești, dincolo de puterile obișnuite ale unui om.

Dar Ștefan cel Mare?
Biserica nu l-a canonizat.

Pe Ștefan !?

Pe Ștefan, el nu e sfânt, el e un om căruia Biserica i-a dat multă cinstitură pentru că a făcut mult bine Bisericii ! Sigur, într-o anumită împrejurare, datorită unor anumite tradiții el a fost considerat sfânt pentru binele pe care l-a făcut Bisericii.

Nu prea avem noi românii simțul măsurii...

Eu cred că am greșit atunci când l-am decretat, să zică așa, sfințit pe Ștefan cel Mare.

Alături de Președintele departamentului de misionar al Organizației Internaționale a Aromânilor, Alexandru Told, care l-a asigurat de întreaga prețuire a neamului aromân

Și nu numai !

Nu numai.

Se mai întâmplă, nu numai în Biserica Ortodoxă Română.
Este mai mult o poezică a Bisericii, pentru că între ceea ce decretază Dumnezeu sfânt și între ceea ce facem noi oamenii, e o mare deosebire !

Dacă tot suntem la aceste mici greșeli, mici-mari, spuneți-mi vă rog, întâlnim și la alții ori numai la noi ortodocșii, observația „să faci ce spune popa nu ce face el” ?
Cred că asta e ceva foarte general.

E ceva foarte general ?

Cum spuneam, sunt multe reguli, religia creștină a apărut acum două mii și mai bine de ani, dar sunt alte religii mult mai vechi. Toate religiile și-au avut slujitorii lor și toate religiile și-au avut slujitorii oameni care au fost oameni ! Așa și în creștinism ! Preoții sunt oameni ! Nu numai preoții și episcopii ! Nu înseamnă că un episcop sau un mitropolit e sfânt ! Depinde cum îți trăiești viața, ce har îți dă Dumnezeu.

Înalt Prea Sfinția Voastră, trăiți înconjurat de aromâni ! Sfântul Iosif cel Nou de la Partos, protectorul Banatului e aromân, V-ați născut la Apodia, în apropierea unui nume celebru al aromânilor, contele Grabowski, Șaguna se află în cabinetul de lucru al I.P.S. Voastre și uitați, așa, ajungem să vă întreb, ce se întâmplă cu vrerea testamentară a încă unui aromân, drag lui Andrei Șaguna, Emanoil Gojdu, căruia Biserica Ortodoxă Română încearcă să-i respecte testamentul ?
Așa este.

Ce se întâmplă cu acest testament al lui Gojdu ?
Sunt unii dintre cei care au semnat, împreună cu toți arhierii, conducătorii bisericesci din Ardeal și Banat un memoriu, un document pentru actualizarea memoriei lui Gojdu. Gojdu a fost unul dintre oamenii care a făcut foarte mult pentru poporul român. Evident, pentru poporul român din părțile Transilvaniei și Banatului. Gojdu a fost unul dintre oamenii pe care și eu l-am cunoscut mai îndepărtat, când am fost pentru prima dată la Budapesta și am vizitat comunitatea românească din Budapesta, Panonia Română din Budapesta care-și avea capela și sediul, să zică așa, într-o casă moștenită de la Gojdu.

Din curțile Gojdu ?
Da. A fost un om deosebit Gojdu, care cu posibilitățile lui nu numai materiale și spirituale, a făcut tot ceea ce a putut pentru mai binele poporului său român. Și cred că, din acest punct de vedere, merită toată cinstitura și mai ales merită să îi păstrăm moștenirea cu toată scumpătatea și cu tot respectul.

Și va reuși Biserica Ortodoxă să redobândească integral testamentul lui Gojdu, să-l împlinescă sau va rămâne așa cum a hotărât Guvernul României ?

Guvernul României cred că a făcut un lucru, să zică așa, politic, adică a găsit o manieră de a consolida, de a aprofunda legăturile noastre cu statul Ungar de astăzi și cred că e bine să facem și noi ceea ce putem pentru a contribui la bunele relații cu Ungaria.

Nu mi-ați răspuns la întrebare. Ce facem cu averea lui Gojdu ?

Din acest punct de vedere, Biserica noastră, prin ierarhii care țin de provinciile de apus ale țării a dat o declarație, a făcut un document prin care noi ne exprimăm dorința de a păstra

moștenirea lui Gojdu, de a o conserva și cred că statul Român, Guvernul României va ține seama de poziția pe care a adoptat-o Biserica, în sensul de a conserva moștenirea lui Gojdu.

Un gest de curaj al Bisericii, de ieșire la rampă ...

Nu este vorba de curaj, este vorba de o atitudine firească pe care a adoptat-o Biserica noastră ca una care reprezintă instituția care l-a moștenit pe Gojdu, mai mult decât statul român, ca să zică așa. În mod concret Biserica a moștenit tot ceea ce a rămas de la Gojdu și de aceea noi am luat o anumită poziție, cerând ca să respectăm testamentul pe care l-a lăsat Gojdu.

Înalt Prea Sfinția Voastră, aprope de implicarea Bisericii în averea lui Gojdu, vă întreb: în noul mileniu Poporul Român se adăncesc în balta analfabetismului acolo unde pescuiesc toate relele lumii. Biserica Ortodoxă Română nu-și poate așeza proeții în primele rânduri ale salvării neamului nostru, asemenea lui Șaguna, care a fost o înaltă figură ecleziastică, dar și un luptător ?

Biserica să știți că are idealul ei, dorințele ei, are această concepție, adică, Biserica vrea să se implice în tot ceea ce ține de păstrarea și dezvoltarea valorilor poporului nostru. Biserica se implică chiar în tot ceea ce ține de păstrarea valorilor neamului nostru românesc.

Avem 3.000.000 de analfabeți !

E adevărat ! Biserica nu poate ca să facă singură tot ceea ce ar fi necesar pentru ca să nu mai avem analfabeți, să nu mai existe, să nu mai continue unele aspecte negative.

Știți de ce v-am pus această întrebare ? Pentru că Poporul Român, în toate sondajele a început să elimine încrederea în oamenii politici, în clasa politică, Poporul Român nu mai are încredere nici în armată și singura instituție fundamentală, care i-a rămas, este Biserica ! În ea crede ! Și cred că acesta poate fi un moment în care Biserica prin păstorii ei să se manifeste plener !

E ceea ce dorim și noi, doar că în condițiile de astăzi, Biserica nu este singurul factor care poate să determine evoluția vieții noastre ca popor, ca națiune, ca țară. Biserica din acest punct de vedere, dându-și seama de rolul care-i revine, încearcă să colaboreze cu toți ceilalți factori, care au un rol în viața națiunii noastre, pentru ca să-și aducă aportul ei la mersul spre mai bine al poporului și al țării noastre.

Dar repet, așa cum evoluează viața noastră românească, inclusiv al poporului român, Biserica nu este singurul factor.

Nu este singurul, Înalt Prea Sfinția Voastră, nu este singurul care poate să contribuie, dar este singurul care ne-a mai rămas !

Eu cred că nu, eu cred, că totuși, în ciuda multor aspecte negative și în viața țării și a poporului nostru, ca și în viața tuturor țărilor și popoarelor contribuie foarte mult – în viața noastră ca națiune și ca țară – contribuie foarte mult învățământul, contribuie foarte mult cum spuneai și sondajele indică acest lucru – contribuie armata, contribuie statul ...

Permiteți-mi, mă iertați, dar îl parafrazez aici pe Marin Preda „Anul acesta statul este mai al dracului ca oricând !”
Da.

Vă reamintesc vorbele unui părinte greco-catolic. Spunea el odată: „futele toate stăpânirile sunt de la Dumnezeu, numai asta-i de dracu”

Da, sigur că se poate vorbi și în acești termeni, dar bunăoară pentru că știu și eu ca și dumneavoastră și mulți alții din cei care au trăit perioada de dinainte de 1989, știu ce-a fost statul înainte !

Vorba lui Preda: “Păi, a fost”

Ori față de ce-a fost atunci statul și ceea ce este astăzi statul, deosebirea e ca de la cer la pământ.

Evidentă.

Și-atunci trebuie să recunoaștem elementele pozitive pe care le îndeplinește și statul dar și celelalte instituții ale vieții noastre obștești.

Ne apropiem de finalul interviului vorbind despre stat cu zămbetul Sfinției Voastre pe buze. Înseamnă că nu e nimic pierdut în țara asta atâta timp cât Înalt Prea Sfinția Voastră poate vorbi despre stat zăbind, există speranțe ... dar eu mai am o întrebare înainte să ne despărțim și să vă mulțumesc. O întrebare care sună așa: Înalt Prea Sfinția Voastră, Andrei Scrima, reprezentant personal al Patriarhului Athenagoras la Conciliul Vatican II – Andrei Scrima, care fără tăgădă a fost o gigantomăhie intelectuală, spunea într-un jurnal de conciliu, că la marea despărțire dintre Răsărit și Apus reprezintă nu numai cea dintâi ruptură din

4 martie 1962 - Întronizarea Mitropolitului Nicolae Corneanu; mania arhierescă este ținută de tânărul preot Ioan Brânzei

punct de vedere cronologic ci întrucâtva chiar prototipul dezbinărilor dintre creștini, iar noi, cei de astăzi, trebuie să redescoperim unitatea de nealterat a Bisericii. Asta spune Andrei cum îl alintă francezii, iar eu vă întreb: de cum mai împărtăși vreedată din același potir ?

Eu cred că da ! Andrei Scrima, eu nu l-am cunoscut dintr-un fel de colaborare, dar am aflat de el și chiar l-am întâlnit o dată înainte de a pleca din țară. El a fost unul dintre oamenii pe care Patriarhul Iustinian Marina l-a ajutat foarte mult și, așa spune, că până la urmă Andrei Scrima, în ciuda unor împrejurări dificile de viață prin care a trecut, a fost totuși un om care a rămas atașat și neamului său și Bisericii.

Lumea nu prea știe multe despre Andrei Scrima !

Andrei Scrima a fost unul dintre oamenii apropiați Patriarhului Iustinian Marina până în momentul când el și-a dat seama că în Tara Românească de atunci, Patriarhul însăși cu toate bunele lui intenții nu mai putea face ceea ce și-ar fi dorit să facă ! I-a fost foarte apropiat, din câte știu, Patriarhului Iustinian Marina, dar în același timp el a fost un om cu concepții foarte largi, care în primul rând a dorit să cunoască foarte îndeaproape cultura veche asiatică. De aceea a dorit să meargă în India și a fost una dintre dorințele lui pe care Patriarhul Iustinian a încercat să i-o îndeplinească și l-a ajutat să plece din țară. Dar după ce a plecat din țară, Andrei Scrima a devenit foarte conștient de dificultățile prin care trecea susținătorul său Patriarhul Iustinian Marina. Biserica noastră Ortodoxă Română și Poporul Român pe vremea dominației comuniste din țara noastră ! Și de aceea Andrei Scrima nu s-a mai întors în țară !

După ce a plecat în India s-a întors, o vreme a stat la Roma, din câte știu, pe urmă la Paris și sigur când a murit – ultimele zile

La sfințirea bisericii din Lăpușnic Mare - 1972

ale vieții și le-a petrecut reintorcându-se în țară. Însă a fost un om cu vederi foarte largi, pe care Biserica l-a susținut, dar care a avut curajul să critice situația din țara noastră în perioada comunistă și avea motive și argumente foarte puternice ca unul care a cunoscut foarte bine situația din țara noastră, dar care totuși a rămas bun creștin, bun fiu al Bisericii. El a rămas ortodox, a trăit în Occident, a trăit și la Roma, a trăit și – dacă nu mă înșel – o vreme în Siria, în Orientul Apropiat, însă omul a rămas cu atașamentul față de Biserica sa proprie, față de țară și poporul său.

Și a fost un apropiat al Patriarhului Athenagoras !?

Și al Patriarhului Athenagoras; un apropiat prin intermediul însă al Bisericii sale Ortodoxe Române.

Amândoi aromâni !

Da, tocmai !

Nu au ajutat cu nimic neamul românesc, nu aromânez, românesc !?

N-au putut.

Și credeți că această unitate a Bisericii, pe care Scrima o dorea, totuși, ar fi posibilă în viitor !

Eu cred că da ! Cu ajutorul lui Dumnezeu, desigur, însă – cum spuneam – există și în creștinism, ca peste tot, există niște elemente specifice care deosebesc pe un asiatic, de pildă, de un african, pe un african de un american, pe un european răsăritean de un european apusean ! Dar aceste deosebiri, până la urmă, vor fi depășite de această credință a noastră în Dumnezeu unic, pe care creștinismul o propovăduiește.

Sigur, la ora actuală, creștinismul este una din religiile mici ale lumii, există religii cu credincioși mult mai numeroși decât creștinismul !

Budismul, islamismul...

Tocmai ! Dar creștinismul este religia Fiului lui Dumnezeu și până la urmă, cred că această religie a Fiului lui Dumnezeu va fi religia pe care o îmbrățișă toți oamenii ! Da, e o chestiune de evoluție, de timp și de voia lui Dumnezeu !

Există mulți adversari din rândul altor culte care se opun acestei uniri !

E adevărat ! Dar asta este o chestiune legată de mentalitate, de cultură, de civilizație. Dar un adevărat credincios nu mai e nici apusean, nici răsăritean, nici african, nici american, nici ortodox, nici catolic. Până la urmă este un singur Dumnezeu și o singură credință în Dumnezeu ! Sigur, va trebui să trecă timp până vom ajunge să fim toți ai unuia și același Dumnezeu ! Înalt Prea Sfinția Voastră, vă mulțumesc că m-ați primit în acest ceas al vieții noastre, să stăm de vorbă pentru azi și pentru altădată, urându-vă “Sni-binez”, cum spun armânii, adică, să ne trăiți spre slava Bisericii noastre și bucuria celor ce vă iubesc.

Și eu iubesc Poporul Aromân !

CHIPUL NEȘTIUT AL LUI MIHAI CARAMAN

● Omul care a zguduit NATO

„Mihai Caraman a creat și a condus cea mai activă rețea de spionaj din toate câte au ros vreodată Franța pe dinăuntru.”
Daniel POUGET

Astfel, căpitanul Dan Iacobescu i-a făcut un portret elogios șefului său de rețea din Franța. În opinia acestui ofițer transfulg, Mihai Caraman era intruchiparea unei desăvârșiri pe care rareori o izbutesc agenturile de spionaj. Se poate, desigur, presupune că prin această descriere avantajoasă, dezertorul român încerca să se pună pe el însuși în valoare, căci el fusese umbra celui pe care-l prezenta drept o «mare umbră». Dar verificările efectuate de ofițerii DST în Franța, precum și prin antena implantată la București, îi confirmau spusele.

Cu constituția sa athletică -1,75 m și 73 kg -, Caraman ar fi putut, de exemplu, să fie o glorie a stadioanelor. Regizorii în căutare de talente native n-ar fi rămas insensibili la prestația lui.

Acest bărbat, incontestabil fermecător - păr aspru, sprâncene bine conturate, gură senzuală și o privire insistentă care atrăgea atenția -, avea mare succes la femei. În aparență degajat pînă la nonșalanță, avea o cultură solidă, pe care o etala cu plăcere. Toată lumea știa că marea lui pasiune — un capriciu distinct - era egiptologia. Părea imbatabil în cea de-a patra mare epocă a Egiptului antic, Noul Imperiu, în care au avut loc cuceririle faraonilor în Asia (1580-1090 î.d.Hr.).

Atât despre partea luminoasă a chipului lui Caraman, căci reversul exista și el. Era un autoritar, un orgolios. «Dacă ar fi fost neamț, omul acesta ar fi trăit ca un chibur cu o enormă foame de putere, Caraman putea lua o sută de înfățișări. Victimele sale, de exemplu, îi descoperiseră prea firziu calitățile de călugăr soldat, din cei care creștinează cu «busuiocul-măciucă», începea prin a le subjugă, mîeros ca seducătorii de profesie. Constrîngerea brutală nu făcea parte din arsenalul lui. Caraman demonstra că se poate face treabă și cu duhul blîndeții. Ceea ce nu înseamnă că ar fi stat pe gînduri să-i distrugă pe cei care ar fi îndrăznit să-i reziste. Părea să aibă un unic imbold: devotamentul față de cauză. Și în două împrejurări s-a putut vedea cît de apreciat era la București și cît de mare îi era puterea.

În primăvara anului 1963, la conducerea Legației române de la Paris fusese numit un nou ambasador, dl. Victor Dumitriu, pînă atunci în post la Viena. Dar acest înalt funcționar care părea că se descurcă foarte bine a fost bruscat rechemat la București în ianuarie 1968. Dispărut apoi imediat din viața diplomatică, a fost obligat să revină la profesia de bază, cea de medic. Mazilirea fusese cerută de Mihai Caraman. Aidoma lui Torquemada, inflexibilul inchiștor din Spania secolului al XV-lea, Caraman nu glumea cu dogmele «sectei» lui. Îl acuzase pe Dumitriu de lipsă de fermitate ideologică, îi reproșase inițiative inabile, ratate, în atragerea de partea regimului a reprezentanților de frunte ai emigrației române. Victor Dumitriu a cerut și a obținut azil politic în Franța cu ocazia primei călătorii turistice pe care românii i-au permis să o facă în primăvara lui 1971, când a venit să-i viziteze fiica, studentă la Paris.

A doua împrejurare ilustrează mai bine calitățile «profesionale» ale lui Caraman. Cînd s-a aflat că generalul de Gaulle urma să vină la București în vizită oficială în mai 1968, autoritățile române au intrat în panică. Căci nu era vorba de un șef de stat fără probleme, ci de unul pe care dușmanii lui încercaseră deja să-l asasineze. Se știa că îi plăcea să se amestece cu mulțimea și nu era deloc o treabă ușoară să i se asigure paza în atari condiții. Nu vedea bine, ceea ce îngroșa pericolul. În fine, nu avea nici cea ce se cheamă o sănătate de fier. Pe scurt, această vizită îi îngrozea pe români. Caraman a fost atunci însărcinat cu securitatea lui de Gaulle. S-a petrecut cu acest prilej un lucru inimaginabil: patronul unei rețele de spionaj în activitate a cedat temporar comanda echipei adjunctului său, și anume lui Iacobescu, în timp ce el organiza în țara lui paza șefului unui stat pe care îl infiltra de nouă ani pînă în propria lui gospodărie și defila alături de acest șef de stat pe marile artere ale Bucureștiului... (D.P.)

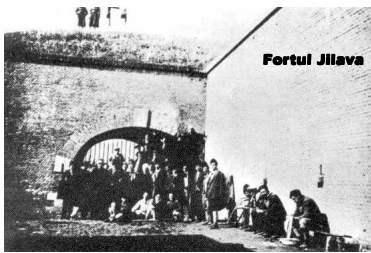

„BLĂȘTEMELE” LUI IORGA

Mănanu-Flamură în: „Blăstămele” lui Iorga...” încearcă o disculpăre a Gărzii în cazul Iorga-Madgearu ca și a crimelor de la Jilava. H. Sima a declarat că a aflat de asasinatelor de la Jilava doar după comiterea lor și că nu el le-a ordonat. Mai mult, aruncă o acuză chiar lui Antonescu; „Până astăzi, atitudinea lui Antonescu în cazul Iorga-Madgearu mi se pare stranie, în timp ce, când a fost vorba de salvarea lui Tătărescu, Ghelmegeanu și Argentoianu, mi-a cerut stăruitor să-i salvez... de astă dată nu s-a mișcat nici generalul, nici Mihai Antonescu și nici Roșianu. În loc de a întrerupe consiliul de miniștri, pentru a pleca în căutarea lor, salvarea fiind chestiune de minute, Antonescu s-a folosit de această știre (vestea ridicării profesorului Iorga de către banda de asasini), pentru a face o nouă presiune asupra mea pentru a-i preda șefa Legiunii...” În această versiune, Antonescu l-a trădat pe Iorga, și l-a lăsat la cheremul criminalilor. Nu a vrut să intervină pentru a-l salva, dintr-o mai veche răchuniță. Iorga s-a opus la intrarea în Academie a lui Antonescu. Șt. Palaghița afirma că Iorga și Madgearu „au fost asasinați de elemente care nu se știe dacă au făcut-o de capul lor, sau din ordin, sau din sugestie străină... Autorii acestui asasinat sunt: Boeru, Tucan, Cojocar, Ilie Olteanu, N. Iorga (avea același nume cu savantul și a cerut să tragă primul), Dacu și Iacobiță, care au avut legături strâns cu diverși membri ai partidelor politice. Ilie Olteanu, de pildă, azi (1951), aflător în Statele Unite ale Americii de Nord, pe când era în Italia, avea corespondență cu Petru Groza”.

Mihai Antonescu

Fortul Jilava

Zaharia Stancu, în „Zile de lagăr” spunea că a doua zi după asasinat, îmbrăcați în cămăși verzi și extrem de radioși, mâncau prăjituri la „Café de la Paix” Radu Gyr, Haig Acterian, V. Carianopol și Ladmiss Andreiescu. Ion Barbu (Dan Barbilian) le-a spus „Iorga trebuia ucis. Bine au făcut băieții că l-au pedepsit. A scris împotriva Căpitanului...”

Mircea BĂLAN

Acier-ul securității

Și numai persoane aflate în lagărele de refugiați se aflau în atenția serviciilor românești de informații, ci și acelea stabilite în diferite state din Occident, inclusiv în Austria, unde dobândiseră cetățenia, fără însă a-și uita țara de origine. De altfel, așa cum a reieșit din analiza celor două „cazuri” de agenți austrieci racolați de SIE, cele mai multe subiecte, în legătură cu care li se solicita acestora informații, se refereau la emigrația românească.

Încă în 1972, DIE primise sarcina de a organiza o vastă operațiune având drept scop de a pune sub controlul Bucureștiului marea majoritate a organizațiilor de emigranți din străinătate.

În 1983, s-a constituit, la Viena, Asociația internațională a etniei române (ACIER) în care au fost atrași, de cele mai multe ori prin diverși intermediari și fără să fie informați despre toate activitățile sale, o serie de personalități ale diasporei românești din diferite țări.

Ca secretar-general al acestei asociații (post care echivala cu acela de președinte executiv al său) a fost ales Constantin Dima-Drăgan, fost profesor la Universitatea din București, un personaj dubios care, după informațiile din lucrarea *Din culisele spionajului românesc*, fusese „parașutat” în străinătate de CIE, după ce fusese recrutat ca agent în cadrul operațiunii „Forum” care viza unificarea organizațiilor românești din exil sub controlul Securității. La început, Dima-Drăgan a fost finanțat să înființeze, la Toronto, o Societate de studii românești, care nu găsește însă nici un fel de audiență în rândurile publicului, și să editeze două publicații favorabile regimului de la București: „Tricolorul” și „Ethos românesc”.

După alegerea sa pe postul amintit, Dima-Drăgan petrecea perioade destul de îndelungate la Viena (de exemplu, din noiembrie 1984 până în octombrie 1985).

Așa cum se arată în lucrarea citată a lui K. Mochel, în urma „ceretărilor ample” efectuate de „Unitatea specială a poliției de stat” („Stapo-Sondereinheit EBT”), care au fost făcute publice după 1989, „Dima-Drăgan a fost identificat drept colaborator al serviciilor românești de informații”, el având și ideea înființării ACIER. Tot asemenea investigații au stabilit că ofițeri de contact ai lui Dima-Drăgan au fost persoane care lucrau în cadrul misiunii diplomatice românești din Viena și întrețineau contacte intense cu anumite persoane din ACIER. Supravegherea nemijlocită a acestora a dovedit că ei primeau sume de bani.

La 16 februarie 1986, Constantin Dima-Drăgan a fost asasinat în locuința sa din Toronto, deoarece, după unele interpretări, dorise „să arunce pe piața agenți ai Securității”.

În urma congresului ACIER din septembrie 1989, drept președinte al ACIER a fost ales muzicianul Eugen Sârbu. În ianuarie 1990, este adresată o scrisoare Consiliului Frontului de Salvare Națională, mediilor din România, în care se arată că ACIER nu a încetat nici o clipă să poarte pe meridianele lumii cultura și datinile românești și se manifestă solidaritatea cu revoluția din România care a pus capăt unor ani de „teroare și dictatură satanică”.

Gen.(r) G.A.

colful cu poze frumoase

Poetul și cantautorul Nini Stere Constantin, alături de frumoasa sa familie

FABULE

Fabulă de circulație

Leul, criță la volan,
Prins de a vitezei febră,
A intrat într-un fazan
Și l-a omorât pe... zebra.

Alexandru CLECIU

Convingere

După modul cum arată
Te convingi într-o clipită
Că-i un om dintr-o bucată,
Dar bucata-i necioplită.

Dorin BIANU

Definiție

Cunoscându-i modestia
Chiar dacă-o privești prin lupă,
Epigrama-i poezia
Care poartă mini-jupă.

Teodor MARICARU

PROVERBE

- Cine nu pedepsește răul, îl pofteste în casă.
- Casa fără copii este ca fierăria fără nicovală.
- Cuțitul prost taie degetul și nu lemnul.
- Cel mai mare surd e acela care nu vrea să audă, iar cel mai mare orb e acela care nu vrea să vadă.
- Cine așteaptă își pierde vremea.
- Cine are vecin bun, are dimineață bună.
- Cine nu îngrijește de cal, merită să umble pe jos.
- Dă cui vrei, dar alege bine oamenii de la care primești ceva.
- Dacă ești sănătos, ești bogat.

NU DOAR VORBE

- Cine n-a simțit oboseala nu știe ce este odihna.
- Când s-a văzut strâns cu ușa, a ieșit pe fereastră.
- Dacă în viață ar fi avut procese de conștiință, n-ar fi intrat în atâtea procese la judecătoria.
- A jucat brâul până i-a plesnit cureaua.
- Și ședințele de noapte au o ordine de zi.
- Un fir bine ales descurcă toate țele.
- Fotbalistul a avut golul „în picior”. L-a ratat „de la cap”.
- La marile întrebări nu se pot da răspunsuri mici.

Ipoteze și ipotenuze

O istorie mai puțin cunoscută

„Credem în faptul că în unele din articolele apărute în revista noastră (O poveste necunoscută) au apărut în mod regretabil unele erori, pentru care ne cerem acum scuze (ex.: înființarea Romei la 753 î.e.n. și nu 953 î.e.n.), nu face mai puțin atrăgătoare ipotezele prezentate despre trecutul nostru traco-geto-dacic.”

Dacă comparăm actuala Deltă a Dunării cu deltele fertile ale unor fluvii similare ca lungime sau debit de ape: Huan Ho, Huan Tse (fluviul Galben și Albastru), Mekong, Nil, Tigru și Eufrat etc., observăm că Dunărea se diferențiază prin o deltă nouă și înundată, în raport cu celelalte. De ce? Cum se explică? Atât pe baza izvoarelor antice cât și prin dovezile științifice, acesta se datorează creșterii nivelului oceanului mondial cu circa 120 - 150 m, ceea ce a transformat Marea Mediterană dintr-o mare închisă (gen Marea Moartă) și lacul cu apă dulce Pontus Euxin (primitor, ospitalier) în Marea Neagră.

Intrarea prin Gibraltar din Atlantic a apelor în Mediterană, a determinat apele de aici vechi, rele, pline de săruri nocive vieții să se reverse prin Dardanele și Bosfor în Pontus Euxin transformându-l în Marea Neagră, care are la o adâncime de peste 1000 m o apă fără viață foarte încărcată cu săruri (conform principiilor vaselor comunicate când apă mai proaspătă a intrat prin Gibraltar în Mediterană, apă mai veche ca-n Marea Moartă a intrat în Marea Neagră fiind mai grea s-a lăsat la fundul mării).

Creșterea nivelului apelor i-a obligat pe strămoșii noștri să părăsească terenurile fertile aflate azi sub mare și să migreze spre alte delte fertile pentru a hrăni populația numeroasă de aici, părăsind pe fundul mării clădirile, confirmate de cercetătorii americani la 70 - 80 m sub apă și la zeci de kilometri de tăr.

Se mai cunoaște că pe la Gurile Dunării erau preoți și sacerdoți vestiți în antichitate drept care Ahile ar fi fost înmormântat aici (insula Peuce sau Leuce, iar persii când au atacat orașele grecești, au depus jertfe la templele traco-geto - dace de frica mâniei zeilor locali și nu le-a atacat). Desigur

că există posibilitatea ca vechiul Panteon al zeilor să fi fost mutat odată cu creșterea apelor de pe Insula Leuce - azi în mare (fostă pe sacrum braț), pe același braț mai sus pe Dunărea - Insula Peuce pe același braț al Dunării - azi Sfântul Gheorghe. Se cunoaște că în aceste centre religioase erau și mari centre culturale - științifice; care ulterior au migrat, trecând pe la Peștera Ialomicioara în frunte cu Zalmoxe spre centrul Transilvaniei unde s-a găsit cea mai veche scriere cunoscută cu o mie de ani înaintea celei sumeriene (tablitele de la Tărtăria, clasificată astfel de arheologii bulgari, ruși și americani). De asemenea Codul de legi a lui Zalmoxe - BELLA GINELE - Legile Frumoase făcute de acesta la sfatul zeiței HESTIA (fosta regină a traco-geto-dacilor), care s-a tipărit în anul 1678 la Upsala - Suedia (la noi nu s-a publicat până azi ??!).

(va urma)

Stefan TARJOC

HAPURI

- Șanse literare: statuie ori soclu.
- Nu s-a crăpat încă de ziua în mințile tuturor.
- În unele privințe, îmi pun mari speranțe în scleroza Posterității.
- Secretul viciului: știe să-și aleagă ambalajul.
- În cele din urmă, am ajuns avocat al erorilor mele.
- Orice critic literar poartă în mapă ciomagul de redactor-șef.
- De când m-am copt un pic, sunt mai crud cu mine.
- Pentru mulți, adevărul e o țintă, în care trag cu gloanțe.
- Scoate-ți proștii la plimbare. Poate acoperă toate gropile.
- Multe drumuri duc spre ratare. Important e să nu-l alegi pe cel mai scurt.
- Dinozaurii epocii noastre sunt virușii.

HARISM

Muzica e o vibrație
Versul o înobilează
Melodii în constelație
Poezia luminează.

Muzica plăcută undă
A simfiorilor divine
Poezia ei abundă,
Izvorând mereu din tine.

Într-un nesfârșit ecou
Universul-n vers valsează
Valsul vechi ce-i veșnic nou
Pașii stelelor veghează.

Dar speranța sa îți fie
Doar atât cât vei trăi
Că dispări în veșnicie
Și apoi din veșnicii.

Hariton GIURCA

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

„Bvestește-mi istoria ta” este o carte care redă destinele a 19 femei din timpul celui de-al Doilea Război Mondial și de după război.

D-na Anna Luise Mecher, autoarea cărții, lasă femeile să-și depene firul vieții lor grele și întortocheate; derulează filmul vieții acestor refugiate din Rusia și România, în țara-patrie, Germania. Iar noi, spectatorii, plecam, în final, tăcuți, cu o povară grea pe suflet, cutremurați de cele întâmplate. Și fiecare dintre noi merge singur și instrăinat, pe drumul lui, de parca iarăși nimic nu ne-ar lega unul de altul, încercând să ne explicăm tăcerea și paralizia din timpul războiului. Și de după război. Și lumea amuțește din nou. Piere cu totul. Dispare și cerul cu toată lumea lui anterioară. Și rămânem încetușăți în gheață postbelică, încremeniți într-o lume pierdută în gheturi veșnice, izolați complet de ceea ce altădată a însemnat pentru noi, toți, „lumea”.

Femeile acestea refugiate din Rusia și România, pe ruta Polonia - Germania sau Bulgaria - România - Ungaria - Austria sunt cuprinse de aceeași disperare și singurătate, într-un univers ostil de permanentă confruntare cu moartea. Anneliese și Elisabeth, deportate din Banat în Bărăgan și Rusia, condamnate la muncă silnică, drept despăgubire de război. Știu ce înseamnă

„acasă”, dorul de casă, știu unde vor să se întoarcă, iar gândul reînnoirii le dă speranța supraviețuirii. Femeile din Rusia, însă, refugiate în Germania și din Germania, deportate din nou în Rusia, în Siberia, și-au pierdut identitatea. Pentru ele noțiunea de „patrie” se identifică cu țara strămoșilor din care-au fost izgonite. Și peste tot în Europa, șiruri interminabile de trenuri cu deportați, în vagoane pentru animale, trecând prin păduri întunecoase, câmpuri pustii și sate înșingurate, într-o călătorie fără de sfârșit. Flămânzi, disperați și chinuți de uniforme militare, vegetând în barăci umede și reci, unde noaptea nu se aude decât murmurul rugăciunilor: un cântec tănguitor adresat unui cer nedrept.

Așa află cititorul german și român despre urmările unui război care s-a terminat, pentru această minoritate, abia odată cu revenirea ei în Germania.

Versuina în limba română a fost „muncită” în cinci localități din două țări:

- Würzburg (autoarea);
- München (cuvânt înainte);
- Comloșul Mare (redactare);
- Jimbolia (grafică);
- Timișoara (traducere, tipar).

Magazin M-R

Cu zâmbetu-i...

Cu zâmbetu-i încremenit
Într-un destin uluitor
Da Vinci e ademenit
De un surăs mistuitor...

Cu zâmbetu-i mereu pe buze
E Mona Lisa-ncununată
Ca o zeiță printre muze,
Ca o soție minunată.

Cu zâmbetu-i înfiorat
De farmecul unei iubiri
Și chipul ei s-a-nviorat
La flacăra unei priviri...

Cu zâmbetu-i înmugurit
Pe cine n-a înmărmurit?

1.04.2006

Aurel JICMAN

„Când ți-ai ales o stea, cu greu
îți mai poți lua ochii de la ea.”

Leonardo

Șfârșitul Ordinului

La 10 octombrie 1311, s-a deschis la Viena conciliul, prin care Ordinul Templierilor și instituțiile sale au fost desființate. Totul în câteva fraze, fără a se pomeni nimic despre vinovăția de care era acuzat ordinul. De ce biserica se eschiva să facă publice motivele ce o determinaseră să ia o asemenea hotărâre capitală?

Cea mai mare parte a istoricilor nu au văzut în această atitudine ambiguă decât o dovadă a slăbiciunii și, mai ales, a lașității papei în fața presiunii exercitate de Filip cel Frumos. Or, se știe că papa Clement era un negociator foarte abil, nefiind nici slab și nici resursele sale de rezistență în fața regelui Franței nu erau epuizate, căci, după cum se știe, după afacerea templierilor el a fost în măsură să demonstreze suficientă energie în oprirea candidaturii pe care Filip îl impunea în fruntea Imperiului germanic.

Atitudinea papei Clement pare mai degrabă să fi fost deliberată, pe de o parte, el a aruncat în închisoare nouă templieri veniți la conciliu pentru a apăra în public Ordinul, iar pe de altă parte și în același moment, contrar cererilor regelui, și-a rezervat dreptul la judecată a conducătorilor templierilor.

În fond, nu era de întrevăzut a se lua nici o măsură, căci de apostazie, pur și simplu, era acuzat doar Templul. Și dacă apostazia unor membri era ușor de pedepsit fără a incrimina întreg Ordinul și a-l dizolva, cum susținea acuzarea judecătorilor regelui, condamnarea nu putea fi evitată.

Or, tocmai asupra dezbaterilor de fond, papa Clement al IV-lea a încercat să se eschiveze. El a acționat astfel, pentru a nu face publice unele secrete ale Ordinului Templierilor, pe care le aflase la Poitiers.

Aceste secrete îngrozitoare îi interziceau să mai continue, așa cum o făcuse inițial, apărarea pe față a Ordinului, preferând o condamnare pentru eretze.

Din cauză că o mare parte din cardinalii prezenți la conciliul de la Viena fuseseră hirotonisiți în timpul papei Bonifaciu, Filip putea oricând să deschidă „dosarul” acestuia, iar condamnarea fostului papă putea atrage după sine nevalabilitatea numirilor de cardinali făcute de precedentul papă. Este poate o explicație a atitudinii pasive a cardinalilor față de condamnarea și desființarea Ordinului. Bunurile Ordinului au fost încredințate rivalilor acestuia, Ordinul Ospitalierilor. Dar regele Filip a avut grijă să-i scoată datori și a putut astfel să vadă în tezaurul său, imense sume de bani lichizi, aur și diverse gjuveruri. Comoara templierilor însă luase o destinație necunoscută și nici până în zilele noastre nu a fost regăsită, deși în jurul acesteia există o bogată literatură.

Paul ȘTEFĂNESCU

FRICA DE MAREȘAL

Regele și Dudaia au răsuflat întrucâtva ușurați după ce au trecut granița, dar erau conștienți ca pericolul încă dăinuie. Legionarii erau în stare să trimită o „echipă a morții” să-i lichideze chiar și dincolo de hotarele României.

Câteva zile s-au oprit la Lugano, apoi au plecat în sudul Franței. Dar nici aici nu se simțeau în siguranță. La 14 septembrie, cuplul acesta ciudat de amani se afla la Barcelona, în Spania. Spre deosebire de Franța, care era pe jumătate ocupată de Hitler, Spania avea un statut de țară neutră. Aici, se bucurau de asistența binevoitoare a ministrului de externe Serrano Suner, cumnatul lui Franco, dictatorul Spaniei. Așa se explică respingerea de către guvernul spaniol, a cererilor repetate de extrădare a Eleni Lupescu și a generalului Urdăreanu, adresate Spaniei, de către guvernul legionar român.

În cele câteva săptămâni de sejur, la hotelul „Andalucia Palace” din Sevilla, Regele Carol a perfectat cu guvernul portughez rezidența în Portugalia.

La 6 martie 1941, Regele s-a ascuns în portbagajul unei mașini și astfel a reușit să ajungă la Lisabona.

Conform înțelegerii cu generalul Antonescu, i se permise să plece cu un tren încărcat cu toată averea. Dar o dată ajuns în străinătate din motive birocratice, Carol n-a putut să deschidă imediat vagoanele.

Bănuind că în spatele acestor mașinațiuni s-ar afla generalul Antonescu, Regele avea să noteze, furios, în jurnalul său, la 30 septembrie 1940.

„Cât despre Antonescu este cea mai desăvârșită canalie care a fost vreodată. Mai bine pierdea decât să ajungă țara pe asemenea mâini. Mă gândesc cu groază la bietul Mihăiță, ce trebuie să fie în sufletul lui. Absolut inutil, fără nici o posibilitate de a face ceva și prea tânăr și neexperimentat spre a putea reacționa în mod folositor”. Desigur, nu Antonescu era vinovat de birocrăția vameșilor.

Dar generalul continua să băntuie până și somnul Regelui fugar.

Odiseea cuplului de îndrăgostiți nu se încheiase însă.

Victoriile lui Hitler i-au îngrijorat. Carol și Dudaia se temeau că Hitler va cucerii și Portugalia, așa că într-o bună zi s-au îmbarcat pe un vapor și au ajuns în Statele Unite. Washingtonul nu le-a aprobat rezidența. Carol era suspectat de a fi spion german. Avea o reputație rea și în plus trăia cu o femeie care... nu era soția sa legitimă.

Cuba le-a oferit însă rezidența, dar clima prea umedă a insulei nu i-a priit Duduii. După trei luni, cuplul regal a plecat la Mexico City. În sfârșit erau aproape fericiți. „Aproape” pentru că teama de dușmanii invizibili persista. Aici, în Mexic, mâna lungă și criminala a lui Stalin îl ucisesse, cu o lovitură de toporișcă pe Trotski. Însă nu de Stalin le era teamă Regelui și Duduii. Dimpotrivă, ambasada sovietică din Mexico City îi curta. Probabil și Stalin vedea în Carol al II-lea o posibilă alternativă la regimul monarhic al Regelui Mihai I, care, prin generalul Antonescu era aliatul lui Hitler.

În cele din urmă Carol și Dudaia, însoțiți de „Mareșalul Curții Regale” Ernest Urdăreanu, de prietena acestuia Monique și de șapte câini, s-au stabilit la Rio de Janeiro, în Brazilia. Era 23 august 1944. În România, armata, la ordinul Regelui Mihai I care-l arestase pe Antonescu, întorsese armele împotriva lui Hitler.

Martha SOLON

CAZUL STAVISKY

Din galeria marilor scandaluri de corupție din istoria Franței, o notă aparte o prezintă „Afacerea Stavisky”. Procesul, care îi poartă numele, ascunde în filele dosarului său, o enigmă care nu a fost rezolvată nici până în ziua de astăzi. Cazul a fost judecat între 4 noiembrie 1935 și 16 ianuarie 1936 la Curtea cu Jurați a Senei. Verdictul s-a dat la 23 decembrie 1935 de către Curtea de Apel din Paris.

Faptele au fost destul de obișnuite...

Cine era Alexandre Stavisky? Născut la 20 noiembrie la Kiev, s-a stabilit în 1890 la Paris, tatăl său fiind dentist. Curând a obținut și naturalizarea franceză. A frecventat Liceul Condorcet, unde l-a avut coleg pe viitorul avocat celebru Henry Torres. Acesta a amintit de Stavisky în renumita sa lucrare *Accuses hors serie*.

Stavisky avea să-și dovedească de timpuriu principală sa trăsătură de caracter, dorința de a duce o viață ușoară, indiferent de mijloacele prin care își procura banii necesari.

Debutul în lumea interlopă și l-a făcut săvârșind câteva abuzuri de încredere, furturi de titluri de valoare și falsuri. Modul în care își realiza escrocheriile, caracterizat prin îndrăzneală și relațiile plătite cu bani grei, l-au făcut să scape de fiecare dată de urmărirea justiției. Lovitură după lovitură, escrocherie după escrocherie, i-au adus lui Stavisky nu numai o notorietate de neînviat, dar și o avere ce sporea de la o zi la alta. Astfel, înșelătoria comisă împotriva agenților de la bursă Laforcade și Labbe (1926) i-a adus în buzunar frumoasa sumă de 6 milioane de franci.

Prima încurcătură cu justiția, Stavisky a avut-o la 23 de ani, când a închiriat, împreună cu bunicul său, teatrul Maligny. Nici unul, nici celălalt, nu aveau nici un capital și nici cea mai mică experiență în teatru. Un sistem original le aduse în curând 12.000de franci. Anunțară că angajează plasatoare, garderobiere, florărese, cerând de la fiecare amatoare o sumă drept garanție. Cei doi anulară contractul de închiriere și demarară o altă afacere cu suma dobândită. Firește, femeile păcălite începură să-și revendice banii, a căror culoare nu o mai văzură însă niciodată. Păgubiții întentară o acțiune judiciară colectivă. Tânărul „om de afaceri” adoptă o tactică pe care o va folosi apoi de nenumărate ori. Își asigură un avocat influent (de această dată, pe Albert Clemenceau, fratele cunoscutului om politic), cu ajutorul căruia a obținut amânare după amânare. Procesul în afacerea cu teatrul nu începu decât la 16 februarie 1912. Tribunalul îl trată pe Stavisky cu maximă indulgență, condamnându-l la 15 zile de închisoare, cu suspendare și 25 franci amendă, între timp, bunicul lui Stavisky muri, iar el se căsătorii cu o tânără de care se despărți după scurt timp. Asociat cu un oarecare Amouroux, individ mai mult decât dubios, ambii își deschiseră un birou în centrul Parisului, cu o firmă strălucitoare, făcând-o pe bancherii. La începutul lui iulie 1914, o femeie îi dădu în judecată pentru escrocherie. Cei doi primiseră cu împrumut un mare număr de acțiuni, oferind în schimb, drept garanție, o fabrică care dăduse faliment cu 15 ani în urmă. Folosindu-se de noi subterfugii, Stavisky, prelungi cât putu de mult procesul.

(va urma)

Paul ȘTEFĂNESCU

AZILURI PENTRU FEMEII POCĂITE

În secolul XIV s-a deschis la Viena prima instituție care acorda sprijin femeilor care își manifestau intenția să renunțe la prostituție. Excuzatele pocăite puteau primi protecție, cămin și întreținere. Determinantă pentru aceste femei nu era însă atât pocăința sufletească, cât mai ales sprijinul material oferit, care le dădea posibilitatea de a supraviețui practicând o meserie decentă.

Omenirea și-a dat seama destul de repede de blestemul bolilor venerice care apărușeră ca urmare a extinderii practicării prostituției. S-au organizat aziluri și instituții de corecție, unde erau protejate nevinovatele prigonite, fiind totodată aprovizionate, tratate și consolodate cele decăzute. Astfel, la Viena, s-a deschis, încă din secolul al XIV-lea, „Casa femeilor păcătoase”, destinată ocrotirii prostituatelor care renunțaseră la meseria lor. După opinia istoricului de moravuri Hiipel, interesantele informații conținute de cronica lui Hormayr arată starea în care ajunsesse morala în secolul al XIV-lea.

La 24 februarie 1384, principele Albrecht a adresat o scrisoare către mănăstirea de pe Singer Strasse, care fusese înființată de membrii bogați și cucernici ai consiliului de ocrotire a prostituatelor pocăite. Principele a anunțat prin scrisoarea amintită că toate femeile care se retrăseseră aici din casele de toleranță, sunt scutite de orice impozit, vamă sau alte impuneri pe tot parcursul vieții lor. A dat dispoziție primarului orașului Viena să împuternicească un bărbat cucernic sau o doamnă, pentru a veghea asupra nevoilor acestor nefericite și a permis ca femeile să se ocupe în chiliile lor de manufacturarea unor produse diverse, pentru care nu trebuiau să plătească nici un fel de taxă.

Dispoziția amintește ca făcând excepție vânzarea de bere și vin, ospătăria și comerțul.

În cazul în care s-ar găsi bărbați care ar dori să se căsătorească cu o astfel de femeie pocăită, acesta poate s-o facă fără teama că acest fapt i-ar dăuna prestigiului său personal sau profesional în schimb, cei care ar înjosi moral sau fizic asemenea femei ispășite sau le-ar provoca daune în vreun fel, ar urma să fie aspru pedepsiți. Dacă, însă, s-ar întâmpla ca o astfel de femeie pocăită să decadă iar în păcatul vechi, ea va fi aruncată în Dunăre.

Cristina CRAINC

DESPRE STALIN

Observațiile redată în textul ce urmează nu au fost destinate publicării. Ele constituie o etapă intermediară a reflexiilor despre contradicțiile istoriei recente a URSS, în căutarea unor răspunsuri la întrebările pe care ea le ridică. Dictate de Mihail Gorbaciov la 2 februarie 1989.

Atunci când analizăm și evaluăm activitatea lui Stalin, ba chiar mai mult, evenimentele care au marcat perioada lui de guvernare, nu trebuie să scăpăm din vedere paradoxul adânc al situației în care se găsea societatea noastră.

Cred că Stalin nu era capabil nici teoretic, nici politic și nici intelectual, să urmeze orientarea elaborată de către partid, sub îndrumarea lui Lenin. Suficient de inteligent pentru a putea înțelege aceasta și profund afectat de asemenea complex de inferioritate, a folosit întregul său uriaș talent de intrigant și pătura celor pregătiți dinainte, din aparatul partidului, pentru a vâna politic, apoi a discreditat și lichida conducătorii care trecuseră prin școala leninistă. Problemele reale, problemele acute ridicate de dezvoltarea țării, în care nu era ușor de a găsi drumul, au creat atmosfera care a permis lui Stalin să-și îndepărteze foștii „colegi” și să-și instaurze puterea absolută.

L-a ajutat „clica” care s-a grupat în jurul său, în care unii membri nu erau conduși decât de ambiții personale, iar alții au fost multă vreme influențați de factorii obiectivi pomeniți, fie terorizați, străduindu-se în mod laș să-și păstreze care postul, care propria viață. Constituția unei asemenea „clice” are și ea justificările sale istorice.

Comitetul Central, lipsit de Lenin și constituit nu în baza ultimelor sale recomandări, ci, dimpotrivă, potrivit scopurilor lui Stalin, a fost în mare parte incapabil să-și dea seama de adevăratele intenții ale acestuia și, în cele din urmă, l-a urmat. Dar până și un Comitet Central de acest fel a ajuns să-l stăjenească pe Stalin. În Comitetul Central, rămas prin tradiție bolșevic, au apărut elemente și chiar tendințe care au început să pună la îndoială justetea a toate ce veneau de la Stalin și a tot ce se petrecea în țară, refuzând să urmeze orbește directivele și metodele lui. Din acest motiv, Stalin nu și-a putut păstra puterea decât începând să extermine nu numai adversarii și concurenții săi ideologici, ci și mare parte din Comitetul Central, după congresul al XVII-lea al Partidului.

Meditând la toate acestea, evident că nu poate fi ignorat factorul extern. Și acesta era o realitate. O altă problemă este de a ști dacă, în acea epocă, era apreciat în mod corect pericolul real pentru țară, precum și principala direcție de unde urma să vină pericolul și termenul unei posibile agresiuni împotriva noastră. Dar încă de pe atunci erau cunoscute proiectele ostile ale puterilor imperialiste îndreptate împotriva Uniunii Sovietice, documente pe această temă existând și fiind publicate în prezent. Toată această stare de lucruri a fost folosită de Stalin în propriile sale scopuri.

Astfel, întreprinderea tuturor acestor momente extrem de complexe, împreună cu evidentele calități personale proprii lui Stalin, au creat o situație destul de complicată, cu multe elemente ce rămân de analizat și de înțeles în profunzimea lor.

Mihail GORBACIOV

Cine decide națiunilor?

Atunci când înregistram un eveniment, spicuit din presa, din cercurile unei comunități, în care viețuim, sau din lectură proprie, fie el politic, social sau economic, reacția noastră emoțională sau rațională este spontană, dar de scurtă durată, înlocuită de avalanșa altora, mai proaspete, mai senzaționale.

Și totuși, anumite evenimente, care privesc soarta Neamului nostru, ne fac să medităm mai îndelungat asupra lor, să le discernem, de nu cumva ascund printre rânduri, prevestirea unei speranțe apropiate sau înmormântarea unor năzuințe, ce ne frământă de atâta vreme.

Citind cartea „La corde pour les pendre”, a lui Eric Laurent¹, am încercat o tristețe greu de reținut, observând agitațiile unor cercuri de afaceriști, călcând peste viața popoarelor, pentru a obține bunuri materiale, prin orice mijloace, sfidând dureri și lacrimi, torturi și asasinat, pe scară de genocid.

Geneza acestor tranzații, peste voința neamurilor, se pierde în negura vremilor. Generația noastră reține momentele care i-au încărcat umerii, i-au impus angajarea totală, pentru a supraviețui.

Este vorba de fenomenul „comunism”, care a bulversat valori și a nimicit lăcașuri de armonie umană.

Era acestui cataclism începe cu primul război mondial, la care au contribuit, cu știință sau neștiință, atâtea forțe, ce s-au substituit intereselor statale.

Dar să pătrundem în miezul acestor evenimente, pentru a înțelege mai bine, de unde ni se trage tot calvarul.

Rusia țaristă era o forță armată, care atârna greu în balanța primului război mondial. Ea prezenta pentru beligeranți un factor determinant, care putea decide de finalul conflictului. Și atunci, orice manevră se structura în vedere, fie a unei dislocări pentru unii, fie a menținerii în tabăra aliați, pentru alții. Însă, peste calculele statelor se suprapunea intenția anumitor cercuri de afaceriști, din ambele tabere, de altfel, care, exploatarea o stare excepțională, vizau un profit excepțional.

Declarațiile lui Raymond Robbins, ajutorul lui Williams Thomson, directorul Băncii Federale din New York, adresate agentului britanic în Rusia, Bruce Lockart, de un cinism revoltător, rezuma competiția feroce, între oamenii finanțelor, ignorând total interesele Statelor. „Eu sunt un lup american. Dvs. un lup englez, când războiul va fi terminat, fiecare vom fi tentați a sugruma pe celălalt, pentru a acapara piața rusă”.

Iată începuturile sfârșitului pentru țările libere, negociate ca o marfă, pe masa traficantilor de arginți.

Filon VERCA

Protocoalele Înțelepților Sionului

Pe tot anuștii astăzi că suntem deja aproape de țintă. Încă puțină cale și cercul Șarpelui simbolic (care reprezintă poporul nostru) se va închide. Când cercul se va fi închis, toate Statele Europei vor fi înțelește în el, ca niște cătușă puternice.

Nesecații limbuți au transformat ședințele Parlamentelor și adunările administrative, în lupte oratorice. Ziariștii îndrăzneți, pamfletari fără rușine, atacă zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti în sfârșit căderea tuturor tradițiilor, și totul va fi răsturnat sub loviturile multimei înnebunite.

Popoarele sunt înlănțuite de munca grea cu mai multă tărie decât au fost înlănțuite de sclavie și robie. Din sclavia antică ori din robia evului mediu mai puteai scăpa într-un fel sau altul. Puteai fi răscumpărat, în vreme ce astăzi nu poți scăpa din mizerie. Drepturile pe care le-am înscris în constituții, sunt o închipuire pentru multime și neadevărate. Toate aceste așa zise „drepturi ale poporului” nu pot exista decât în închipuire, ele nu pot fi înlănțuite niciodată. Pentru muncitorul proletar, încovoiat la munca lui grea, zdrobit de soartă, ce preț are dreptul dat flecarilor de a flecari, dreptul dat ziariștilor de a scrie tot soiul de nerozii alături de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alte foloase din constituție decât nenorocitele firimituri pe care i le aruncăm de la masa noastră, în schimb unui vot favorabil planurilor, complicității și agenților noștri? Drepturile republicane sunt o amară amăgire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice, nu-i îngăduie să se folosească de ele; în schimb îi iau garanția unui câștig statornic și sigur, punându-l la bunul plac al grevelor patronilor sau a camarazilor.

Ioan MOȚA

ROLUL JUCAT DE S.U.A. ȘI PIATA COMUNĂ ÎN EVENIMENTELE POLITICE ACTUALE A FOST VESTIT CU MII DE ANI ÎN URMĂ

Evenimentele descrise de Isus, evenimente care ar trebui să se producă înaintea izbucnirii acestui război, Biblia vorbește de o serie de personaje politice sau religioase, precum și de grupări de state, care vor apare pe scena istoriei, anterior acestui conflict.

Astfel, în numeroase locuri din Biblie este folosit termenul „Anticrist”, care reprezintă orice

sistem politic sau religios care va căuta să guverneze lumea fără sprijinul lui Dumnezeu.

Pentru început, mă voi ocupa de Anticristul Politic și de asociația de state pe care acesta o va conduce, urmărind ca ulterior să mă opresc asupra Anticristului Religios.

O mai bună înțelegere a acestor evenimente cred că va fi posibilă după analiza următoarelor versete, comunicate profetului Daniel de „omul Gavril, care a venit repede în zbor iute” (Daniel 9 : 21): „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănită vecinice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților.

Să știi dar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezeci și două de săptămâni, pietele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strămtoare. După aceste șasezeci și două săptămâni, unsul va fi stărpit. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș”. (Daniel 9 : 24-26).

Această perioadă de 70 săptămâni de ani, ar reprezenta un total de 490 ani. Ea se împarte în trei faze:

1. O primă fază de 7 săptămâni, 49 de ani, timp în care a fost reconstruit Ierusalimul. Această parte a prorociei este descrisă în cărțile Neemia și Ezra din Vechiul Testament și s-a petrecut în jurul anului 450-400 î.e.n.

2. A doua fază, care urmează imediat după prima numără 62 de săptămâni, sau 434 de ani. La sfârșitul acestei perioade, Mesia avea să fie omorât și să învieze, „unsul va fi stărpit și nu va avea nimic”.

Cele două etape care însumează 438 de ani ne aduc la sfârșitul vieții pe pământ a lui Isus Cristos (aproximativ 450 î.e.n. + 30—33 e.n. când a avut loc răstignirea).

Între săptămânile 69 și 70 se introduce o perioadă nedeterminată. Cit despre poporul evreu, el a fost dus în robie de romani care au nimicit Ierusalimul în anul 70 după Cristos, „poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul locaș”.

3. A treia fază cuprinde o săptămână, adică 7 ani și se referă la întregul pământ, în această perioadă având loc războiul despre care am vorbit, război care, se afirmă că va începe la mijlocul acestei perioade: Aceasta este săptămână premergătoare „Marelui Contact”, adică a reînălțării cu Isus, care a spus: „toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe NORII cerului cu putere și cu o mare SLAVĂ”. (Matei 24 : 3)

Dr. Cristian NEGUREANU

Un Mecena al Neamului Aromân - GHEORGHE ȘTEFU

Știu greu în zilele uscate și reci, când gerul se descheie la piept, apropiindu-se apăsător de inima lumii. În fața asprelor trăsături ale iernii mă simt mic și neputincios. Le mai îndulcesc însă cu căldura căminului -ard buturugi în vatră-și cu suveica visului. Îmi place să visez în răbdarea iernii lungit pe spate, mestecând plictisit amintirile. Omul despre care scriu astăzi îmi pare că îl cunosc dinainte de a mă naște. Om de da și de nu, bărbat care moare la locul și pe vorba sa. Înțeleg că un sihastru, biruindu-și mereu nelegiuitul vierme al lăcomiei pe care toți îl purtăm în noi fără a-l putea învinge, el și-a făcut din viața sa o fereastră cu flori - ca oricine se uită înăuntru să vadă un Om. Îmi plac ființele omeniești demne ca niște catedrale, purtându-l majestuos pe Dumnezeu. Și asta cu atât mai mult cu cât astăzi în grădina lumii bărbații sunt pe cale de dispariție. „Despre Gheorghe Ștefu, nu se scrie într-o vreme în care se scumpesc lemnele și se ieftinesc proștii”, mă sfătuia peste umărul dorinței mele de a scrie furiu mele. Dar există o vreme a recunoștinței pentru asemenea oameni?! Va mirosi vreodată în neamul aromânilor și nu numai, nerecunoștința și prostia a mucigai?! Am amintit de aromâni nu întâmplător - și scriu despre domnia sa într-o gazetă a aromânilor - din dorința firească de a le reaminti lor, că prima revistă aromână de după 1945, a apărut în țara asta datorită acestui bărbat. Dacă fără Dumnezeu viața omului seamănă cu o tragedie, după cum observa evreul filozof Landsberg, cel mort la doar 43 de ani în lagărul de la Oranienburg, fără acest Mecena, viața spirituală a neamului aromân după 1990, în România cel puțin, ar fi semănat încă cine știe cât timp, cu o gazetă de perete. Iată de ce în luna onomasticii domniei sale, frumoasă ca soarele încremenit în ghețuri, ne mai dezmeticim și noi aromânii în hățurile nepăsării, dăruindu-i drept urare, mitul cel mai frumos al Neamului Românesc: „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte”.

Vasile TODI

Încercând să obțin sprijin pentru România

În 1982, când am împlinit șaptezeci de ani, am hotărât să petrec câteva zile la Brașov, împreună cu soția mea. Nu mă simțeam bine, eram din nou foarte obosit, dar abia am tras la hotel, când un reprezentant al guvernului român a cerut să-mi vorbescă și mi s-a adresat cu un ton nervos: „Votul în Congres, la Washington evoluează împotriva noastră. Vom pierde clauza de siguranță. Am dori să vă cerem părerea”.

Mi-am dat seama imediat că ceea ce autoritățile voiau, de fapt, era să plec la Washington și să încerc să-i conving pe kongresmenii și pe senatorii să-și schimbe părerea. Se întâmplă să fie în august, o lună de mare caniculă în vara aceea, respirația îmi era afectată, mă simțeam teribil de obosit și ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac era să pornesc într-o călătorie epuzantă la Washington. Știam, de altfel, că voi găsi puțini oameni cu influență în capitala americană, în perioada de vacanță parlamentară.

Ca în toate momentele de răspintie din viața mea, am cerut părerea soției mele. Deși nimeni pe lume nu era atât de preocupat de sănătatea și binele meu, soția mea a răspuns imediat: „Trebuie să pleci la Washington, chiar dacă ești sigur că vei pierde. Trebuie să arăți opiniei publice și guvernului din România că ești hotărât să-i ajuți”.

M-am întors în camera unde-l lăsasem pe reprezentantul oficialităților românești și i-am spus: „Vă rog să transmiteți guvernului că plec imediat la Washington”.

Întii, m-am oprit la New York. Așa cum am prevăzut, abia am putut să găsesc un conducător evreu în marea metropolă americană. Dar dr. Israel Singer, de la Congresul Mondial Evreesc, a înțeles imediat caracterul important al misiunii mele și mi-a sărit în ajutor. Edgar Bronfman, președintele Congresului Mondial, s-a întors special dintr-o vacanță pe care și-o petrecea în Europa și astfel am început să contactăm senatorii. Jack Spitzer, președintele Bnai Brith-ului, și alți prieteni s-au alăturat campaniei mele. Am organizat recepții la Senați și la Camera Reprezentanților. Am evidențiat importanța clauzei națiunii celei mai favorizate pentru România și pentru Comunitatea evreilor. Am publicat un articol în „New York Times” cu titlul *Nu ne faceți țapi ispășitori*, în cele din urmă am reușit, împreună cu prietenii mei, să schimbăm punctul de vedere al congresmanilor și senatorilor.

De data aceasta, nimeni, nici în Israel și nici în altă parte, nu a mai îndrăznit să critice activitatea mea în slujba intereselor României, pentru apărarea clauzei M.F.N. Dimpotrivă, am fost felicitat de către ambasadorul israelian și de către alte personalități.

Nahum Goldman obișnuia să spună: „Diferența dintre mine și adversarii mei este de numai cinci ani. După cinci ani, ei își însușesc opinia mea. Este o chestiune de timp, realitatea ține cu mine”.

Privind înapoi, la povestea clauzei națiunii celei mai favorizate, înclin să cred că Goldman avea dreptate. Același lucru mi se întâmplă și mie.

Dr. Moses ROSEN

UNIUNEA BALCANICĂ

Rolul cetățenilor americani de origine balcanică poate fi considerat chiar decisiv în aducerea păcii în Balcani. Știu că mult timp, când Statele Unite se mențineau în plin izolaționism politic, cercurile acestor emigranți reflectau naționalismul cel mai înflăcărat. Nostalgia locurilor natale întreținea această înflăcărare. Tonul orientării îl dădeau cei de acasă și ecoul luptelor din patrie lua, din cauza depărtării, amplori nebănuite. Astăzi, situația s-a schimbat radical. Prin ieșirea Americii din izolaționism și prezența ei activă în toate părțile lumii, a venit rândul celor din America să dea tonul compatrioților lor din patria de origine. Torța libertății americane, aprinsă în țara unde pentru prima dată s-au proclamat drepturile omului, trebuie purtată și în Balcani, pentru a risipi întunecatul șovinism care încă mai dăinuie pe acolo. Spiritul de justiție și toleranța pe care le-ați respirat în noua patrie trebuie transplantate și infuzate la cei care conduc în țările de origine. „Fair-play-ul” anglo-saxon trebuie să caracterizeze raporturile dintre popoarele din Peninsula.

În acest sens, poate ar fi un gest simbolic, de covârșitoare importanță, dacă primul impuls de înfrățire pentru „Unitatea Macedoniei” și „Uniunea Balcanică” ar porni de la cei din America, în acest scop, chiar s-ar putea face apeluri colective pentru O.N.U. Sunt sigur că pentru o cauză așa de nobilă veți avea nu numai sprijinul oficialităților, dar și al întregii opinii publice americane, atât de preocupată de tensiunea prezentă în Peninsula Balcanică, unde este faimosul „butoi cu pulbere” care de atâtea ori a incendiat Europa și chiar omenirea întreagă.

Ieșirea din negativismul luptelor sterile de până acum, aceasta trebuie să fie lozica balcanicilor. Peninsula care a alimentat ca un șarpe pământului și a sângelui său cele mai splendide cicluri de cultură și civilizație trebuie, după atâtea secole întinunate de stăpânire străină, să-și reia firul tradiției sale creatoare. Acționând pentru independența Macedoniei în cadrul „Uniunii Balcanice”, cetățenii americani originari din Balcani vor aduce fraților lor dreptate, pace și prosperitate în toate domeniile de activitate, punând astfel capăt unui coșmar care de atât timp tulbură Europa și chiar omenirea.

În acest sens văd eu aportul cel mai nobil al cetățenilor americani originari din țările balcanice.

Constantin PAPANACE

AICI E AIUDUL

Ardealul de azi nu-și mai cântă senin rapsodia unui eric destin.
Un cântec se-aude și-acela zălud:
Aici e Aiudul, aici e Aiud!

Și dacă n'treba-vei izvor cu izvor rapsodia unui eric popor,
în susur auzi doar răspunsul lui ud:
Aici e Aiudul, aici e Aiud!

Aici e Aiudul, aici e Aiud,
răsună din piepturi cuvântul durut.
Aici unde viata își cântă imn sfânt
un neam se coboară cu fruntea'n pământ.

Satan de-are voi ca și vechiul lui vad
să se cheme alfel, decum este, iad,
ar spune sinistru cu glasul lui crud:
Aici e Aiudul, aici e Aiud!

(autor necunoscut)

O perla din suferința românească

Balcani-illo tempore

(urmărire din nr. trecut)

Cățiva ani mai târziu un alt călător C.L. Sulzberger în cartea sa „Un șir lung de lumânări”, publicată în anul 1969 va încerca să definească lumea Balcanică – „Balcanii, care în limba turcă înseamnă „munți”, se întind nemilos de la Dunăre la Dardanele, de la Istria la Istanbul și acest termen, se referă la măruntle țări: Ungaria, România, Iugoslavia, Albania, Grecia, Bulgaria și la o parte din Turcia, deși nici ungruții, nici grecii nu sunt foarte încântați de această includere în zonă. Peninsula a fost și o rămasă veselă, plină de oameni vioi, care mănâncă piperat, beau țarie, poartă haine țipătoare, iubesc și omoară ușor și au un talent superb de a strâni războaie. Vesticii lipsiți de imaginație îi privesc cu invidie ascunsă, ironizându-le monarhiile, zeflemindu-le pretențiile și temându-se de teroriștii lor sălbatici ...”.

Mai târziu, cu aproape 50 de ani, jurnalistul american Robert D. Kaplan, va întreprinde o călătorie de lungă durată încercând să definească și să înțeleagă această lume mistică ... Balcanul. Cartea jurnalistului, ce a apărut în anul 1993 intitulată „Fantomele Balcanilor – o călătorie în istorie”, descrie o imagine cu următoarele cuvinte: - „Lumea aceasta seamănă cu o capsulă a timpului: o scenă încheșată în care oamenii se înfuriau, vărsau sânge, aveau viziuni și trăiau stări de extaz. Și totuși expresia de pe chipurile lor rămânea fixă și distantă, ca cea a unor statui prăfuite”.

Această imagine tipizată despre zona Balcanilor, de un secol încoace nu a fost schimbată. Chiar suntem o zonă blocată într-un „illo tempore” sau putem concluda că imaginea Balcanilor descrisă de „observatorii intruși” apare ca un puzzle „de o confuză complexitate”?

Dimov VLATKOV
Macedonia

“Sunt aromân, deci...”

Am întâlnit după așa-zisa revoluție din '89. Ba chiar am lucrat împreună. Dânsul ca director onorific, eu ca secretar general, apoi ca director în cadrul unui compartiment al cotidianului național „Dimineața”. Publicație P.D.S.R., cu mulți angajați, cu tiraj mare inițial, 450.000 exemplare pe zi, cu mulți grafomani și veleitari politici, de „șalonul doi”.

Plecasem la altă publicație, profesorul era deja la Consiliul Național al Audiovizualului, oricum o figură reprezentativă, dacă mă gândesc la cei de azi. Mă căuta la redacție, alegeam o „locație” potrivită pentru „una mică, nemțească”.

- Domnule profesor, t-am zis odată, după ce am înghițit gâlbenușul petrecerii, unii fac azi bani buni, pe ideea că sunt aromâni, altfel decât românii, ba cer și o ambasadă a aromânilor la București. Dumneavoastră, Alexandru, desigur urmaș al lui Alexandru cel Mare...

- Sunt aromân, deci român. Nu trebuie să-ți vorbesc eu fie despre „Româniile Orientale”, ale lui Iorga. De fapt, am să scriu odată despre tatăl meu, despre părinții lui român, aromâni „după soie”.

N-a mai apucat. S-a stins brusc. Din sieriul aflat la Muzeul Literaturii Române, a trecut în eternitate cu un zămbet abia schițat. Bonom, cinic, detașat și totuși implicat. Din vreme în vreme, mi-aduc aminte de chipul profesorului, îi recitesc cărțile și, ciudat, îi reîntâlnesc numele, dar purtat de alți oameni. Am descoperit un traseu diahronic al acestui nume, care confirmă, cum a subliniat un coleg mai mic de generație, scriitorul Aureliu Goci, el însuși de origine armână, declarația de credință etnică a profesorului Piru.

Ion VULPE

